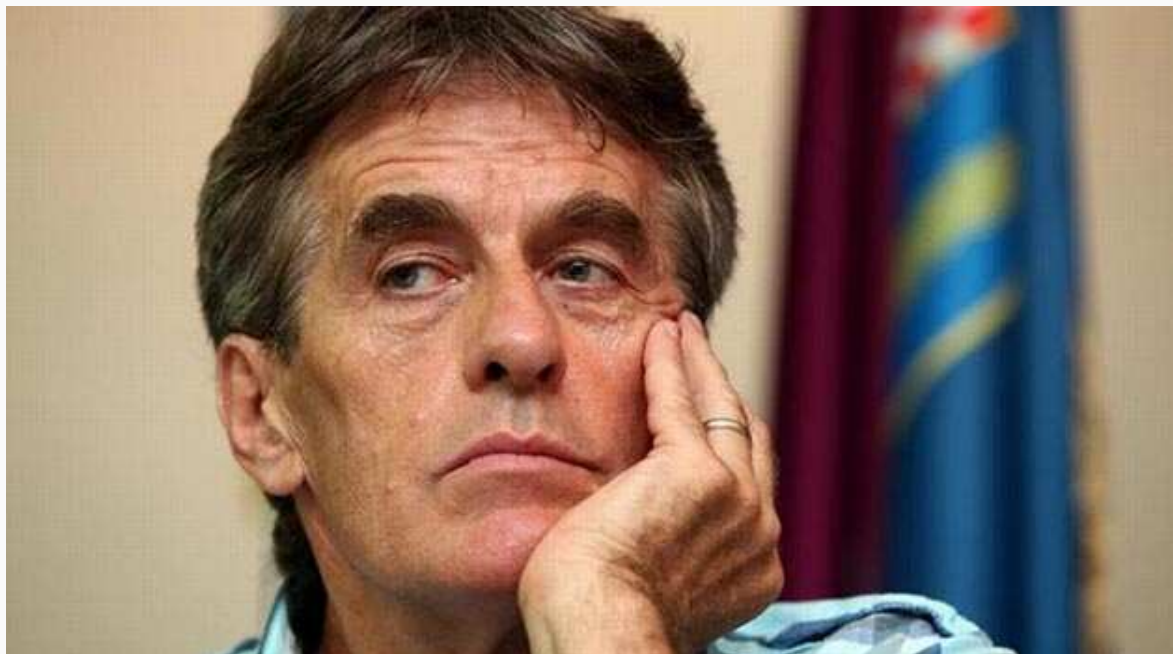

ČETVRTAK, 30 LISTOPAD 2014

Josip Jurčević : Lex Perković je vlastima EU-a i Njemačke napokon razotkrio tko vlada Hrvatskom

Tumačeći događanja oko slučaja "Lex Perković, prof. Josip Jurčević u razgovoru za Cronews iz Münchena ističe da je vlastima EU-a i Njemačke napokon jasno tko vlada Hrvatskom.

-Prof. Jurcevic navršava se gotovo godina dana kako ste objavili svoju knjigu „Slučaj Perković - spašavanje zločinačke budućnosti“. Imali ste velik broj predavanja diljem domovine i diljem dijaspore. Bili ste prvi i jedini hrv.intelektualac koji je otvoreno dotakao teme zlodjela UDBE koje su u domovini bile tabuizirane . Isto tako svojom knjigom vi ste se otvoreno očitovali protiv donošenja LEX Perković . Kakvi su vaši utisci danas. Kakav je bio odjek na Vašu knjigu u domovini?

-Knjiga sadrži cjeloviti uvid u uzroke i posljedice slučaja Perković, koji je zapravo slučaj Hrvatska. U knjizi je otvoreno naveden veliki broj događaja i podataka, ali i imena i prezimena premijera, ministara, tajkuna, udbaša i drugih koji čine zloćudnu mrežu moći u Hrvatskoj. Iz svega se potpuno jasno vidi da ista umrežena struktura i na isti način najtežim kriminalom – od golemih pljački do ubojstava - upropaštava hrvatsko društvo desetljećima. Proizlazi da se za njihovu moć i interese gotovo ništa nije promijenilo 1990-ih godina. Štoviše, razvidno je da su im tzv. tranzicija i srbijanska agresija pružili prigodu za puno veća pustošenja hrvatskih nacionalnih vrijednosti i interesa, što su u punoj mjeri iskoristili. Tragične posljedice svega toga danas su potpuno vidljive u bilo kojem vidu života u Hrvatskoj, od politike i gospodarstva do kulture, medija i ozračja općeg socijalnog, psihološkog i identitetskog rasula Lex Perkovic je i vlastima EU i Njemačkoj napokon razotkrio tko vlada Hrvatskom . Uostalom, potpredsjednica EU vlade jasno je rekla da najviše državne institucije RH uporno i sustavno štite najkorjelije zločince. Međutim, sada je očigledno da suočavanje s istinom i promjene u Hrvatskoj neće ići ni lako niti brzo, jer je cjelokupnim hrvatski institucijski sustav zagađen pregolemom dubinom i širinom korupcije, međusobne ucjenjenosti i drugih vrsta kriminala i devijacija. O tome pokazuje i sudbina moje knjige. Interes najšire javnosti u Hrvatskoj i iseljeništvu je ogroman. Primjerice, na predstavljanju knjige u Europskom domu u Zagrebu tek se trećina pridošlih osoba uspjela natiskati u dvoranu. Knjiga je do sada imala stotinjak predstavljanja, a i nadalje stižu pozivi sa svih strana, poglavito nakon nedavnog početka suđenja u

Njemačkoj. Međutim, U Hrvatskoj nema baš nikakvih institucijskih reakcija na knjigu, iako ona najteže i veoma konkretno optužuje niz sadašnjih i prethodnih državnih dužnosnika i uglednika. Da je situacija u hrvatskoj imalo sređena, ili bi mene trebalo procesuirati za najteže klevete, ili bi trebalo pokrenuti istrage i sudske procese protiv niza najistaknutijih državnih dužnosnika i drugih tzv. uglednika.

-Kako su mediji reagirali na vašu knjigu ? Stekli smo naime utisak da su Vas mainstream-mediji zaobilazili?

-Mainstream-mediji u Hrvatskoj, tj. njihovi vlasnici su dio kriminalne strukture u Hrvatskoj, o čemu se također navode podaci u mojoj knjizi. Stoga je razumljivo da su potpuno prešutili knjigu, usprkos silnom interesu javnosti. U proteklih godinu i pol mnogobrojnih emisija i pisanja o slučaju Perković, u kojima su gostovale brojne osobe, nisam u mainstream-medijima imao doslovni nijedan nastup, iako sam znanstvenik koji o toj temi zna najviše. Dodatni razlog preciznog medijskog izoliranja knjige i mene je i u tome što strategiju medijskog i drugačijeg statusa slučaja Perković u Hrvatskoj predvodi Anto Nobile, osoba od posebnog povjerenja i odvjetnik Perkovića i Mustača. Nobile i ma i osobne motive, jer podaci u mojoj knjizi nedvosmisleno pokazuju i tko je zapravo Anto Nobile.

-U organizaciji Hrvatskog Svjetskog Kongresa Njemačke upravo ste dovršili gostovanje po Njemačkoj gdje ste uz umirovljenog pukovnika Branka-a Lubin-u i Prof. Dragutin-a Koštre-u bili učesnik tribine HRVATSKA JUČER DANAS SUTRA. Ovdje u Münchenu ste zapaženi velikim interesom mlade populacije, naime u suorganizaciji tribine učestvovala je i Udruga Hrvatskih Studenata München. Kakav je odjek u domovini od strane mlade populacije na vaša predavanja na Vašu knjigu ?

-Hrvatska u domovini i iseljeništvu ima veličanstven mladi naraštaj, koji ima znanja, vještine, nacionalnu emociju i volju. O tome bih mogao puno svjedočiti iz mojih brojnih iskustava u radu s mladima na sveučilištima i u civilnom društvu. No puno su važniji neki cjelovitiji pokazatelji, poput uspjeha hrvatske mladosti u svim vrstama egzaktno mjerljivih međunarodnih natjecanja: od natjecanja u stručnim znanjima, izumiteljstvu i nadarenosti do različitih športskih natjecanja. Životni i kvalitativni potencijal hrvatske mladosti ponajbolje su prepoznali devijantni vladari Hrvatske, koji poduzimaju niz veoma promišljenih djelovanja s ciljem lomljenja identitetske nacionalne kičme mladih, a usporedo se sofisticiranim oblicima provodi fizički progon mladih Hrvata što dalje od hrvatske i bosanskohercegovačke domovine. Primjerice, zastrašujući je službeni njemački podatak da je 2013. godine više od 13 tisuća mladih Hrvata iselilo u Njemačku. Međutim, usprkos svim destrukcijama, hrvatska mladost u Hrvatskoj, BiH i diljem svijeta svjedoči nosalomljivu životnost i ljubav prema svojoj domovini. To se iskreno i nedvosmisleno očitivalo i na tribini koju smo imali u Münchenu, kao i na radionici koju smo s mladima imali u Ludwigshafenu. Uostalom, Hrvatski svjetski kongres i Udrugu Hrvatskih studenata München vodi i nosi hrvatska mladost. Isto tako, smisao te poticaj volji i snazi mnogobrojnih mojih društvenih djelovanja i zauzimanja temelji se na suradnji s mladima te njihovom prepoznavanju i odazivu.

-Naslov vaše knjige “Lex Perković – spašavanje zločinačke budućnosti “ dosta je provokativan, Dali ste bili izloženi prijetnjama nakon objavljivanja knjige i nekim pritiscima?

-Naslov knjige je proizašao iz činjenica i podataka koji se nalaze u knjizi. Neki moji prijatelji koji su radili u sigurnosnih službama ozbiljno su me upozorili su me da zbog opasnog sadržaja knjige, napose poglavlja „Trag novca“ neću živjeti duže od dva mjeseca. Međutim, moje procjene su drugačije i za sada su se pokazale točnima. Naravno da sam već godinama izložen različitim pritiscima i igrama zbog ove knjige, kao i mojih ranijih knjiga te brojnih drugih javnih djelovanja,

zauzimanja i tekstova. Sredinom 1990-ih bilo je izravnih fizičkih prijetnji, no kad su vidjeli da se ne bojim i da se znam zaštititi i obraniti, započele su sve druge razrađene metode usporavanja, otežavanja, infiltracije itd. Na to sam se navikao i prema tome se odnosim kao sastavnom dijelu života.

-U vašoj knjizi spominjete sustavnu pljačku kako bivšeg tako i sadašnjeg sistema nakon uspostavljanja osamostaljenja. Spominjete često Inu i Plivu.

-U knjizi sam na konkretnim primjerima pokazao da svi klanovi koji su izravno ili iz pozadine vladali Hrvatskom, prije i poslije 1990. g., rukovode i sudjeluju u intenzivnoj i ogromnoj organiziranoj pljački nacionalnih bogatstava Hrvatske. Nekada su to bili komunistički moćnici u Hrvatskoj i njihova biološka djeca, a sada su to pustošenje bez prekida nastavili njihovi potomci. Primjer Ine je najveći i najzorniji, u svakom pogledu. Ina je osnovana 1964. te je odmah postala golemo i glavno strateško poduzeće i Hrvatske i bivše Jugoslavije. Ina se nije bavila samo prevažnom naftom i razgranatom petrokemijskom industrijom, nego se proširila i u brojne druge unosne gospodarske djelatnosti: od turizma i financija do vanjske i unutarnje trgovine svime i svačim. Ina je stoga bila jedan od najvećih bazena iz kojeg se u komunizmu i samostalnoj Hrvatskoj najviše organizirano pljačkalo. Još u vrijeme Jugoslavije u tu su pljačku bili uključeni i sinovi najmoćnijih političara, Tita i Mike Špiljka. Dugo godišnji komunistički moćnik Mika Špiljak bio je u prvoj polovici 1980-ih na vrhuncu moći, a Mikin sin Vanja Špiljak bio je jedan od predvodnika pljačke Ine. Kad su državna tijela počela istragu, svi putovi su vodili prema Vanji, pa je M. Špiljak i njegov klan zataškao istragu žrtvovanjem Đurekovića i smjenom Pavla Gažija, sekretara (republičkog ministra) milicije u komunističkoj Hrvatskoj. Ono što je najstrašnije za sadašnju Hrvatsku, jest da su V. Špiljak, Mišo Broz i ostali postali još moćniji i bogatiji nakon 1990., surađujući u pljački sa svim „novim“ vlastima. Oni su ostali vječni, a vlasti prolazne. Tako je primjerice. V. Špiljak postao jedna od najbogatijih osoba na prostoru bivše Jugoslavije, a Hrvatska se utapa u gospodarskoj i duhovnoj krizi te korupciji i siromaštvu. Ista struktura i isti model pljačke i upropaštavanja primjenjen je i na Plivu i više tisuća drugih hrvatskih poduzeća. Sve se događalo pod kriminalnim pokroviteljstvom politike, pravosuđa, medija i drugih državnih i društvenih institucija, što najkonkretnije svjedoči o pozadini sadašnje hrvatske stvarnosti.

-Josip Perković i Zdravko Mustać su konačno izručeni Njemačkom pravosuđu. Prije nekoliko dana ovdje je u Münchenu započeo proces , sto mislite nije li to u neku ruku sramotno za Hrvatsku da se ovo sudjenje odvija ne u domovini već ovdje u Njemačkoj ?

-Naravno da je to sramotno za Hrvatsku kao državu i društvo, jer to znači da u Hrvatskoj ne postoji ni minimalne institucijske snage koja bi započela proces ozdravljenja hrvatskog društva. Europska sramota s lex Perković, cirkus s izručenjem Perkovića pa Mustaća, uporna nesuradnja i nedavanje dokumentacije njemačkom pravosuđu do kraja razobličuju katastrofu u hrvatskom institucijskom sustavu. Nadajmo se da će sudski proces u Njemačkoj i EU interesi pridonijeti početku promjena u Hrvatskoj. No, te promjene ne mogu se provesti bez organiziranog demokratskog djelovanja u Hrvatskoj, koje je do sada spriječavano.

-Tko je i zašto prema Vama ubio Stjepana Djurekovića i zašto se današnja vlast toliko opirala izručenju donošenjem zakona Lex Perković?

-Najkraće rečeno, jugoslavenski partijski i državni vrh donio je odluku o likvidaciji, tajna policija je organizirala ubojstvo Đurekovića kao i ubojstva 80- ak drugih hrvatskih iseljenika. Ovo je uglavnom utvrđeno i znanstveno, a potvrđeno i pravomoćnom presudom Pratesu. Ostali su još neutvrđena imena počinitelja pogubljenja Đurekovića. No, taj krug je veoma sužen, tj. radi se o jugoslavenskim kriminalnim skupinama koje su takve „poslove“ obavljale za jugoslavenski režim. Današnja vlast se grčevito opirala izručenju ne zbog toga što voli Perkovića i Mustaća ili zbog toga

što bi njihova svjedočenja kompromitirala ionako već kompromitirani režim bivše jugoslavije. Glavni razlog opiranja izručenju je strah da bi Perković i Mustač na neutralnom terenu u Njemačkoj mogli iz prve ruke posvjedočiti o teškom kriminalu – organiziranim pljačkama i političkim ubojstvima – koji se u Hrvatskoj događa i nakon 1990., a u svemu sudjeluje stara komunistička struktura te njihovi biološki potomci i ideološki klonovi. O svemu tome najkonkretnije govori moja knjiga, te očekujem da će to biti potvrđeno i na sadašnjem suđenju u njemačkoj. Naime, motive i okolnosti ubojstva Đurekovića nemoguće je utvrditi i objasniti bez razotkrivanja svega što smo ovdje naznačili. Zbog toga suđenje Đurekoviću ima veliko povijesno značenje, ali još je značajnije za suočavanje s hrvatskom stvarnošću i s time za oblikovanje hrvatske budućnosti.

-Obrana na čelu sa odvjetnikom Nobilom vrlo optimistički gleda na ishod procesa. Već u nekoliko navrata predsjedavajući sudskog vijeća Manfreda Dauster Nobilu je oduzeo riječ budući da se obrana odnosno Nobilo služi strategijom mimo sudskog protokola. U svojim izjavama obrana navodno raspolaže dokumentima koji ce opovrgnuti vjerodostojnost svjedoka, koji su navodno bili u službi BND-a. Od kuda Nobilu takav optimizam ? Sto vi mislite o tome ?

-Svaka obrana na sudu oblikuje svoju strategiju i sukladno tome postupaju. Na koncu će se vidjeti je li to bilo uspješno ili nije. Gledajući pravno, njemački odvjetnici su uporišta obrane Perkovića i Mustaća. U cjelini ovog slučaja, kojem su puno važnije izvanpravne dimenzije i učinci, Nobilo je ponajmanje zanimljiv kao odvjetnik. On je akter u punom smislu riječi. Cijeli njegov privatni, društveni i poslovni život – prije i nakon 1990. - odvija se pod okriljem i sukladno jugokomunističkoj partijskoj strukturi. Životna priča Nobila karakteristična je za Hrvatsku, kao i životne priče Perkovića i Mustaća, te su one i do konkretnosti neraskidivo isprepletene. Zbog tih općih razloga sam i u svojoj knjizi dosta prostora dao liku i (ne)djelu Ante Nobila. On je u Jugoslaviji bio veoma važan državni tužilac, a to je par godina bio i u samostalnoj Hrvatskoj. Potom je desetak godina bio odvjetnik, a proteklih desetak godina je prvenstveno dio mreže koja u hrvatskom pljačkaškom modelu privatizira društveno vlasništvo. Tako i Nobilo pripada uskom krugu osoba koje su se iznimno materijalno obogatile u samostalnoj hrvatskoj državi, a njegov javni, pravosudni, politički i medijski utjecaj seže do nevjerovatnih razmjera, iako su javno poznati javni ekscesi i afere koje ga teško kompromitiraju u svakom pogledu. Dakle, Nobilo je prvenstveno osoba od posebnog povjerenja i Perkovića i Mustaća. Između ostalog, povezuje ih i davni rad na izručenju i suđenju Andriji Artukoviću. Nobilo, veoma dobro zna da suđenje Perkoviću i Mustaću može temeljito ugroziti cijelu strukturu koja gospodari Hrvatskom, te on čini sve kako bi obranio strukturu u kojoj je i on veoma važan dio. Nobilo još bolje zna kako se Perkovića, Mustaća i strukturu ne može nikako obraniti činjenicama i uobičajenom pravnom procedurom. Stoga on cijelo vrijeme poduzima sve vrste izvanpravnih i protupravnih poteza, uključujući medijske, obavještajne i političke operacije, akcije i ekscese s kojima je obilježio i prve dane suđenja u Njemačkoj.

-Kako tumačite da nasi mediji uglavnom izvješćuju o stajalištima obrane za razliku od stranih agencija?

-Mainstream-mediji u Hrvatskoj od pojave lex Perković izgrađuju virtualni herojski lik Josipa Perkovića, a u tome najintenzivnije izravno i pozadinski sudjeluje Anto Nobilo. On je u proteklih godinu i pol na temu lex i slučaj Perković popunio više hrvatskog medijskog prostora nego zajedno svi državni dužnosnici i njihovi stručni i nestručni glasnogovornici. Struktura i Nobilo znaju da mogu nimalo ili veoma malo utjecati na njemačko pravosuđe i strane medijske kuće, pa najviše brinu kako održati kontrolu nad javnim mnijenjem u Hrvatskoj, tj. kako u hrvatskom javnom prostoru što više spriječiti dotok i utjecaj objektivnih informacija sa suđenja u Njemačkoj. Tako treba očekivati da će Nobilo u sudnici i još više u javnosti proizvoditi ekscese, kako bi s tim informacijama nastojao što više očuvao lažni svetački lik Perkovića, Mustaća i cijele zločinačke strukture. Nadam se da je njemačko pravosuđe pripremljeno za ovakav razvoj događaja.

-Ovdje u dijaspori Hrvati su ubijani od strane Udbe, samo zato što su bili protivnici jugokomunističkog režima, samo u Münchenu pored krvničkog ubojstva Stjepana Djurekovic, Jure Zagajskog, neuspjela pet atentata na Luku Kraljevica ubijeno je na desetine ljudi .. kakav je odjek u domovini po toj temi , što je sa istinskom lustracijom, dali ce ona konačno obuhvatiti i zločine jugokomunizma?

-Među komunističkim devijantnim sastavnicama koje su preselile u samostalnu Hrvatsku najviše je ostao nedirnut javni govor, te je i danas u hrvatskoj javnosti dramatično dominantna jugokomunistička jednodimenzionalna slika svekolike prošlosti i stvarnosti. To se jednako odnosi na medije, kao i na znanost, kulturu i obrazovanje. U takvoj situaciji, stradavaju i činjenice o likvidacijama hrvatskih iseljenika, Bleiburškoj tragediji i drugim zlodjelima jugoslavenskog režima. Kad se poneka informacija i probije do šire javnosti, ona se u masovnopsihološkoj medijskoj i političkoj kampanji protumači kao pravedna kazna za navodne zločine koje su počinili hrvatski iseljenici i hrvatski narod u cjelini, a donositelj nepoželjne informacije se pribija na javni stup srama. Stoga se hrvatsko društvo nalazi pred imperativom provođenja cjelovitog procesa dekomunizacije, u kojem je lustracija tek jedan obvezni dio. No, lustracija za zločine iz razdoblja komunizma nije sada na prvom mjestu, jer je većina glavnih i sporednih aktera tih zločina već umrla. Zbog toga na prvom mjestu treba biti lustracija za zločine koji su počinjeni protiv hrvatske države i hrvatskog društva nakon 1990. godine, a te zločine su počinili i još ih čine mlađi biološki potomci i ideološki klonovi starih komunističkih zločinaca. Samo ovakva dekomunizacija i lustracija mogu biti istinski učinkovite te će napokon osloboditi hrvatsku budućnost.

-U jednom intervjuu ste napomenuli da je Mustać veći kalibar od Perkovića , na sudjenju je primijećeno da je on prilično nezainteresiran, ležeran, za razliku od Perkovića koji je koncentriran te kontinuirano sve bilježi, kako to tumačite?

-Mustać je u svakom pogledu veći udbaški kapitalac od Perkovića. To se na prvi pogled prepoznaje po tome što je Mustać u Jugoslaviji neprekidno bio i formalno nadređen Perkoviću. Zatim, Perković nije slučajno izručen ranije, a Mustać ne bi stigao u Njemačku da nije bilo supruge ubijenog Đurekovića i nekolicine sudaca, među kojima se ističe sudac Turudić, koji sada trpi posljedice odmazde udbaške strukture. Na koncu vanjska mirnoća Mustaća također je znak njegove veće udbaške i drugačije izgrađenosti.

-U vašoj knjizi takodjer govorite o raspadu jugoslavenskih tajnih službi možete li nam reci kakva je njihova uloga bila nakon uspostavljanja samostalne Hrvatske na čelu sa Josipom Perkovićem, naime u jednom dijelu knjige spominjete da se razoružanje Teritorijalne Obrane Hrvatske poklapa sa njegovim imenovanjem I da bi bilo interesantno kada bi se on o tome očitovao.

-U knjizi sam detaljno obrazložio ulogu tajne službe uoči i nakon 1990. godine. Najkraće, ta služba je – koristeći se slomom komunizma u cijeloj istočnoj Europi i raspadom Jugoslavije - postala ključni moderator, nadziratelj i evidentičar svih dosadašnjih događanja u samostalnoj Hrvatskoj. Cijeli komunistički sustav u Jugoslaviji i Hrvatskoj se raspadao i u djelićima preseljavao u nove okolnosti. Jedino je služba sigurnosti Socijalističke Republike Hrvatske, koju popularno zovemo Udbe, u cijelosti kao institucija – bez prekida ili propitivanja preselila u Hrvatsku, sa svojih 750-ak djelatnika, te u cijelosti preuzela sigurnosni sustav Republike Hrvatske. Na taj način je Udbe od sluge partije postala gospodar situacije, te je koristeći sve svoje metode, poglavito sve vrste ucjena, kreirala institucijsku, kadrovsku, političku i idejnu situaciju u samostalnoj Hrvatskoj. Ono što im je izmaklo kontroli u interregnumu i ratnim uvjetima, postupno su stavili pod kontrolu. Naravno, da su novu cjelinu kreirali uglavnom od starih djelića i pojedinaca pridodajući im nove. No, zajedničko starim i novim djelićima i pojedincima bila je pristajanje na ucjenu, prvenstveno grabežom zajedničke imovine i drugih interesa i prava koji su donosili laku novčanu korist. Prva, najbrža i

nevjerojatno najunosnija korist u samostalnoj Hrvatskoj bila je ilegalno ili polulegalno trgovanje oružjem, bilo onim otuđenim od Teritorijalne obrane ili bagatelno uvezenim s europskog komunističkog istoka. U knjizi sam pokazao da je Udba u Hrvatskoj imala sve stvarne preduvjete s kojima je mogla sačuvati oružje TO Hrvatske, kao što je to primjerice učinjeno u Sloveniji. Udba je veoma precizno nadzirala i sudjelovala u svim događanjima u Hrvatskoj, pa tako i kad se radi o oružju. Perković se javno više puta pohvalio kako je naoružavao Hrvatsku te čak i operativno sudjelovao u transportima oružja. To je posebna tema o kojoj sam izvan Hrvatske i u Hrvatskoj vidio puno za sada javno nepoznatih podataka. Bit će veoma zanimljivo ako Perković na suđenju o tome progovori.

-Svjedoci smo katastrofalne situacije u domovini, uhićenje gradonačelnika Zagreba Bandića i čitavog Holdinga, sto mislite o tome, nije li trenutak ove akcije pomalo čudan ?

-Sve što represivna tijela sada stavljaju na teret Bandiću i ostalima, te puno više od toga, bilo je prethodnih desetak godina detaljno objavljivano u medijima. Posebno puno, dokumentirano i uporno objavljivao je i prema pravosuđu poduzimao Tomislav Jelić, bivši zastupnik u gradskoj skupštini. I ništa se nije događalo. Stoga je utemeljeno zaključiti kako sadašnja uhićenja nemaju pravni i pravosudni motiv, nego – nažalost – sa svime upravljaju politički i ostali interesi. Prema logici dosadašnjih iskustava u Hrvatskoj, razvidno je da se početak pokušaja političkog samknuća Bandića događa prema scenariju interesa sada vladajućih: SDP-a i Ive Josipovića. Stoga, već sada je prilično jasno kako bilo kakav pravosudni ishod – osuda ili oslobođanje Bandića – neće imati ni vjerodostojnost, ni uvjerljivost, niti će poslužiti općem dobru. Među prikrivenim motivima najvažniji i najopasniji po javni interes jesu politički motivi. Bandić kao politički brend i organizacija nije bio nikad jači, te je otvoreno najavljivao da će na narednim izborima državne razine poduzeti ono što je napravio nedavno u Zagrebu, a to je bila velika pobjeda i za gradonačelnika i za gradsku skupštinu. Najave Bandića nisu nimalo neutemeljene, jer bi samo ponovnim uzimanjem na parlamentarnim izborima „svojih“ lokalnih glasova u Zagrebu postao jedan od tri uvjerljivo najjača čimbenika u Saboru i državnoj izvršnoj vlasti. Dakle, zatvaranjem Bandića vjerojatno je onemogućen njegov ozbiljan politički proboj na državnu razinu. Pritom je važno naglasiti da je Bandić raspolagao s financijskom i drugačijom infrastrukturom kakvom ne raspolažu zajedno SDP i HDZ. Osim toga, Bandić je potpuno sigurno uklonjen sa skorih predsjedničkih izbora, a na prošlima je bio finalist. Simbolički bi se moglo reći da je politički smaknut dokazano najopasniji konkurent Josipovića. Ako se Bandić i ne bi kandidirao na sljedećim predsjedničkim izborima, mogao je značajno pomoći nekom Josipovićevom protukandidatu, poglavito u drugom krugu. Gledajući manipulativno, uhićenjem Bandića iz javnog fokusa su maknute smrtonosne političke rane Josipovića: optužnica za veleizdaju koju je podiglo Hrvatsko nacionalno etičko sudište, problemi sa savjetnicima, tužba za klevetu itd.

-Ovih dana prosvjeduju invalidi domovinskog rata, prema najnovijim izvješćima hrvatskih mainstream-medija njihovi zahtjevi su neutemeljeni, sto vi mislite o tome, naime mi ovdje u dijaspori imamo suprotne informacije?

-Braniteljske muke u hrvatskoj državi nisu odnedavno, nego su one započela već 1991. godine. Primjerice, u prosincu 1991. državno je povjerenstvo objavilo opsežan dokument u kojem tvrdi da su vukovarski branitelji rušili ustavni poredak Republike Hrvatske, dakle, rušili su hrvatsku državu. Niti jedna vlast do sada nije pristala taj dokument staviti izvan snage, iako smo na mnogim braniteljskim i znanstvenim skupovima tražili da se to učini. Da bismo bolje razumjeli taj sramotni i veleizdajnički dokument i cijelu situaciju u Hrvatskoj, potrebno je navesti da su to povjerenstvo stvarno i formalno predvodili te dokument kreirali „vječni hrvatski bermudski trio“ Josip Manolić, Josip Perković i Zdavko Mustać, a u povjerenstvo je formalno bila uključena i nekolicina tadašnjih ministara. Svi dosadašnji prosvjedi hrvatskih branitelja, pa i ovaj najnoviji, bili su itekako utemeljeni, te ih i osobno stalno podupirem kao dragovoljac-branitelj i kao znanstvenik. Druga je stvar i problem što su svi braniteljski prosvjedi bili gotovo potpuno neučinkoviti, prvenstveno zbog

podjela i razdora unutar braniteljske populacije, koji su uglavnom izazvani vanjskim pritiscima, lažnim obećanjima i korupcijom. Smatram da je koncepcija ovog prosvjeda pogrešna, jer je najjača preživjela braniteljska populacija – stopostotni invalidi – usmjerena protiv tek treće razine vlasti, namjesto da se tražila ostavka vrha vlasti i sada najodgovornijeg, tj. vrhovnog zapovjednika Ive Josipovića. Tako braniteljski prosvjed nije iskoristio veoma utemeljenu optužnicu Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta.

-Vi ste prije nekoliko dana podigli tužbu zajedno sa gospodinom Tomcem protiv predsjednika R. Hrvatske Ive Josipovića. Nakon sto ste ga proglasili veleizdajnikom , on Vas je nazvao ludjacima ? Možete li nam nešto vise o pozadini tog incidenta reci.

-Zbog katastrofalnog stanja u Hrvatskoj hrvatska javnost do sada nije imala gotovo nikakvu prigodu saznati tko je stvarno Ivo Josipović u političkom, poslovnom i osobnom smislu. Javna slika o njemu je jednodimenzionalna konstrukcija navodno poželjne osobe u svakom pogledu. Ta krivotvorena slika, koju su kreirali mnogobrojni protuhrvatski interesi iz i izvan Hrvatske, dovela je I. Josipovića na predsjednički položaj i na njemu ga nastoji održati, usprkos njegovoj stvarno veleizdajničkoj politici i brojnim poslovnim i osobnim problematičnostima. Lažna javna slika Josipovića jednostavno se prepoznaje i iz njegove snimljene izjave da smo profesor Tomac i ja luđaci i bolesnici, jer smo kao članovi Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta javno i argumentirano u TV emisiji „Oluja“ progovorili o njegovim veleizdajama. Josipović je sam sebe prokazao, jer nije pobio ni jedan naš argument, nego je postupio sukladno svojim uzorima Titu i Staljinu.

-Kakvi su prema Vašem mišljenju izgledi Ive Josipovića da postane opet predsjednik R. Hrvatske I kako vi vidite budućnost Hrvatske?

-O tome sam više puta govorio u manjim medijima i na javnim skupovima, pa ću to ovdje ukratko ponoviti. Institucije i mediji u Hrvatskoj su okupirani, a hrvatski interesi su organizacijski razbijeni, pa je stoga Josipović – usprkos veleizdajničkoj politici - za sada favorit predsjedničkih izbora. Ako Josipović dobije drugi mandat, bila bi to najveća katastrofa po Hrvatsku budućnost. Stoga kao i zbog ovakvo jadnog stanja u Hrvatskoj, glavni cilj svih hrvatskih interesa jest poduzeti sve što je legalno i legitimno da Josipović ne bude ponovno izabran. To znači da se sve hrvatske snage i svi hrvatski kandidati trebaju udružiti u drugom krugu predsjedničkih izbora, te neizabrati Josipovića. Bio bi to veliki iskorak koji bi bitno pridonio da se godinu dana kasnije dogodi drugi čin hrvatskog preporoda na parlamentarnim izborima. U ovom intervjuu smo razgovarali o više-manje aktualnoj situaciji u Hrvatskoj. No, kad se promatra širi povijesni i budući kontekst Hrvatske, ja sam veliki optimist, jer hrvatska ima golema prirodna bogatstva i blagodati, izniman geopolitički položaj i duboku identitetsku baštinu. No, ono najvrijednije što ima Hrvatska jest naraštaj koji je u nemogućim uvjetima uspio stvoriti i obraniti samostalnu državu, pa je obveza i nacionalna odgovornost toga naraštaja da preuzme vlast i uredi institucije u hrvatskoj državi.

Razgovala: **Dr.Neda Caktas** (Cronews-München)